

ΑΝΩΤΑΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΚΥΠΡΟΥ
ΔΕΥΤΕΡΟΒΑΘΜΙΑ ΔΙΚΑΙΟΔΟΣΙΑ

(Ποινική Έφεση Αρ. 281/2022)

27 Μαρτίου, 2023

[ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ, ΜΑΛΑΧΤΟΣ, ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ, Δ/στές]

ΧΡΙΣΤΟΣ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ,

Έφεσείων,

v.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ,

Έφεσίβλητης.

κ. Γ. Πολυχρόνης με κ. Γ. Εφφέ, για τον Έφεσείοντα.
κ. Θ. Παπανικολάου, Ανώτερος Δημόσιος Κατήγορος, με
κ. Γ. Σταύρου, Δημόσιος Κατήγορος, εκ μέρους του Γενικού
Εισαγγελέα της Δημοκρατίας, για την Έφεσίβλητη.

**Η ομόφωνη απόφαση του Δικαστηρίου
θα δοθεί από τη Σταματίου, Δ.**

Α Π Ο Φ Α Σ Η

ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ, Δ.: Ο εφεσείων προσβάλλει την ποινή που του επιβλήθηκε μετά από παραδοχή, στις κατηγορίες της κατοχής ελεγχόμενου φαρμάκου Τάξεως Α, ήτοι 7,42 γρ. κοκαΐνης (3^η κατηγορία) και της κατοχής με σκοπό την προμήθεια ελεγχόμενου φαρμάκου Τάξεως Β, ήτοι 33,69 γρ. ξηρής φυτικής ύλης κάνναβης (7^η κατηγορία), 12 και 10 μηνών αντίστοιχα. Οι ποινές φυλάκισης διατάχθηκε όπως συντρέχουν, ενώ δεν επιβλήθηκε καμία ποινή στις υπόλοιπες κατηγορίες που παραδέχθηκε ενοχή, περιλαμβανομένης κατηγορίας κατοχής της ίδιας ποσότητας κοκαΐνης με σκοπό την προμήθεια και κατηγορίας προμήθειας σε άλλο πρόσωπο άγνωστης ποσότητας κάνναβης και νομιμοποίησης εσόδων από παράνομες δραστηριότητες. Οι ίδιες ποινές επιβλήθηκαν και στον πρώην συγκατηγορούμενο του εφεσείοντα.

Ο εφεσείων προβάλλει πως οι επιβληθείσες ποινές είναι έκδηλα υπερβολικές (1^{ος} λόγος), ότι εσφαλμένα το πρωτόδικο Δικαστήριο δεν άσκησε τη διακριτική του ευχέρεια προς αναστολή τους (2^{ος} λόγος), ότι υπήρξε παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχείρισης

παραβατών (3^{ος} λόγος) και ότι το πρωτόδικο Δικαστήριο έλαβε εσφαλμένη καθοδήγηση από τη νομολογία (4^{ος} λόγος) και υπέπεσε σε σωρεία σφαλμάτων αρχής (5^{ος} λόγος).

Οι βασικές αρχές που διέπουν το ζήτημα της εξουσίας επέμβασης του Εφετείου σε επιβληθείσες ποινές επαναλήφθηκαν στη *Selmani κ.ά. v. Δημοκρατίας, Ποιν. Έφεση Αρ. 235/2013 και 236/2013, ημερ. 5.10.2016*, όπου λέχθηκαν τα εξής:

«Είναι πάγια νομολογημένο ότι το Εφετείο δεν κρίνει πρωτογενώς το ύψος της ποινής, καθότι ο καθορισμός της ποινής αποτελεί ευθύνη του πρωτόδικου δικαστηρίου. Σε δεύτερο βαθμό, εξετάζεται αν η ποινή εντάσσεται στα πλαίσια τα οποία καθορίζονται από τη νομολογία και τα οποία αρμόζουν προς τα ιδιαίτερα περιστατικά της κάθε υπόθεσης. Η έφεση δεν αποσκοπεί στον επανακαθορισμό της ποινής, αλλά στον έλεγχο της ορθότητάς της. Η επάρκεια δε της τιμωρίας καταδικασθέντος κρίνεται υπό το φως του συνόλου των γεγονότων που άπτονται της ποινής. Το Εφετείο έχει εξουσία επέμβασης μόνο όπου η επιβληθείσα ποινή, αντικειμενικά κρινόμενη, είναι είτε έκδηλα ανεπαρκής, είτε έκδηλα υπερβολική. Στις περιπτώσεις αυτές εναπόκειται στο Εφετείο ο καθορισμός της αρμόζουσας ποινής. Επέμβαση του Εφετείου χωρεί επίσης όπου διαπιστώνεται σφάλμα αρχής. (*Γεωργίου v. Αστυνομίας (1991) 2 ΑΑΔ 525, Γενικός Εισαγγελέας v. Αβρααμίδου (1993) 2 ΑΑΔ 355, Γενικός Εισαγγελέας v. Λάμπρου (2009) 2 ΑΑΔ 686, Μιχαήλ v. Αστυνομίας, Ποιν. Έφ. 130/2013, ημερ. 16.5.2014 και Φραγκίσκου v. Δημοκρατίας, Ποιν. Έφ. 222/2014, ημερ. 25.11.2015.*»

Τα γεγονότα επί των οποίων στηρίχθηκαν οι κατηγορίες είναι απλά. Στις 2.6.2018 μέλη της ΥΚΑΝ ερεύνησαν την οικία του πρώην συγκατηγορούμενού του, όπου βρισκόταν και ο εφεσείων. Ανευρέθηκε σε συρτάρι του γραφείου ζυγαριά ακριβείας, όπου υπήρχαν ίχνη άσπρης σκόνης και ξηρής φυτικής ύλης, ενώ σε άλλο συρτάρι του ίδιου γραφείου ανευρέθηκαν δύο σακουλάκια, που περιείχαν κοκαΐνη και ένας αλεστήρας. Σε όχημα, που επίσης ερευνήθηκε, ανευρέθηκε νάιλον σακουλάκι που περιείχε ξηρή φυτική ύλη. Ο εφεσείων ανέφερε ότι, μαζί με τον πρώην συγκατηγορούμενό του προμήθευσαν ναρκωτικά με τρόπο που περιέγραψε.

Ο εφεσείων, ήταν ηλικίας 18 ετών κατά τον χρόνο διάπραξης των αδικημάτων, απόφοιτος Τεχνικής Σχολής, και εργαζόταν σε εταιρεία μεταλλικών κατασκευών. Είχε αρχίσει τη χρήση ναρκωτικών ουσιών από την Γ' τάξη του Γυμνασίου. Λόγω των προβλημάτων ουσιοεξάρτησης που αντιμετώπιζε είχε λάβει απαλλαγή από το στρατό, αφού υπηρέτησε τέσσερις μήνες. Μετά τη σύλληψή του, ακολούθησε πρόγραμμα απεξάρτησης στην Αγία Σκέπη και, προς τούτο, κατατέθηκαν σχετικές εκθέσεις. Εκκρεμούσης της εκδίκασης της υπόθεσής του, είχε εργατικό ατύχημα και υπέστη τραυματισμό

στο αριστερό του μάτι, με αποτέλεσμα να απωλέσει το 90% της όρασης του ματιού.

Ο ευπαίδευτος συνήγορος του εφεσείοντα, αγορεύοντας ενώπιόν μας, τόνισε την αυστηρότητα του θεραπευτικού προγράμματος που ακολούθησε με επιτυχία ο εφεσείων, κάτι που θα δικαιολογούσε την αναστολή της ποινής φυλάκισης. Η όλη συμπεριφορά του εφεσείοντα, μετά τη διάπραξη των αδικημάτων, κατά την εισήγηση, καταδεικνύει ότι, κατά τον ουσιώδη χρόνο επιβολής της ποινής, δεν ήταν ένα εγκληματικό στοιχείο από το οποίο η κοινωνία έχριζε προστασίας. Η δε παραδοχή του εφεσείοντα και η κατάθεση που έδωσε εναντίον πρώην συγκατηγορούμενού του ενεργοποιεί τις πρόνοιες του **Άρθρου 30(4)(β)(υ) του περί Ναρκωτικών Φαρμάκων και Ψυχοτρόπων Ουσιών Νόμου του 1977, Ν.29/77**, το οποίο καθιστά τα αδικήματα λιγότερο σοβαρά σε τέτοιου είδους περιπτώσεις. Προβάλλεται, περαιτέρω, παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχείρισης παραβατών, αφού το Δικαστήριο επέβαλε την ίδια ποινή στον εφεσίβλητο με αυτή του πρώην συγκατηγορούμενού του, ενώ, οι περιστάσεις των δύο διαφοροποιούνται. Τονίστηκε, περαιτέρω, από το συνήγορο, η μικρή ποσότητα ναρκωτικών, καθώς και η εσφαλμένη καθοδήγηση

του πρωτόδικου Δικαστηρίου από την υπόθεση **Βαρδάκη v. Αστυνομίας, Ποιν. Έφεση Αρ. 186/2021, ημερ. 14.7.2022**, η οποία διαφοροποιείται ουσιωδώς. Ο ευπαίδευτος συνήγορος του εφεσείοντα επικαλέστηκε, επίσης, την παραδοχή του εφεσείοντα και την κατάθεσή του που έδωσε στην Αστυνομία εναντίον του συγκατηγορούμενού του, καθώς και το λευκό του ποινικό μητρώο και το νεαρό της ηλικίας του, προς υποστήριξη της θέσης του περί λανθασμένης ποινής, τόσο ως προς το ύψος, όσο και λόγω του ότι ήταν άμεση. Υποστήριξε, περαιτέρω, πως η καθυστέρηση στην επιβολή ποινής κατά σχεδόν 5 χρόνια από τη διάπραξη των αδικημάτων, τόσο λόγω του νεαρού της ηλικίας του, όσο και της αλλαγής των περιστάσεων του καθιστούσαν ανεπιθύμητη την επιβολή ποινής άμεσης φυλάκισης.

Το πρωτόδικο Δικαστήριο αναφέρθηκε στη σοβαρότητα των αδικημάτων που παραδέχθηκε ο εφεσείων και στην ανάγκη επιβολής αυστηρών ποινών. Ως προς τους μετριαστικούς παράγοντες, αναφέρθηκε στην παραδοχή του, έστω σε προχωρημένο στάδιο, και στο λευκό του ποινικό μητρώο. Αναφέρθηκε, επίσης, στο νεαρό της ηλικίας του εφεσείοντα, στην κατάσταση της υγείας του, στη μικρή ποσότητα ναρκωτικών που

αφορά η υπόθεση, στην καταχώριση της υπόθεσης μετά παρέλευση ενός έτους από τη διάπραξη των αδικημάτων και στην περαιτέρω μεγαλύτερη καθυστέρηση μέχρι την επιβολή ποινής, καθώς και την απεξάρτησή του από τα ναρκωτικά. Παρέπεμψε, ιδιαίτερα, στην υπόθεση **Βαρδάκη**, πιο πάνω, καθώς και στις πρόνοιες του **Άρθρου 30** του **Ν.29/1977**. Έχοντας δε καταλήξει ότι αρμόζουσα ποινή ήταν αυτή της φυλάκισης, έκρινε ότι η σοβαρότητα των αδικημάτων και η ανάγκη αποτροπής δεν δικαιολογούσαν την αναστολή της.

Η σοβαρότητα των αδικημάτων που σχετίζονται με τα ναρκωτικά καθιστούν την ανάγκη για αποτροπή και προστασία της κοινωνίας από το σοβαρό πρόβλημα των ναρκωτικών, μέσω της επιβολής αυστηρών ποινών.

Οι ποσότητες των ναρκωτικών που αφορά η υπόθεση δεν είναι μεγάλες, 7,42 γρ. κοκαΐνης για την κατηγορία της κατοχής και 33,69 γρ. πράσινης ξηρής φυτικής ύλης κάνναβης για την κατηγορία της κατοχής με σκοπό την προμήθεια. Ο εφεσείων παραδέχθηκε ότι ήταν χρήστης ναρκωτικών και ότι προμήθευε ναρκωτικά σε άλλους, αναφέροντας ότι την ημέρα της σύλληψής του είχε προμηθεύσει, μαζί με τον πρώην συγκατηγορούμενό του,

άλλα πρόσωπα με ναρκωτικά. Ωστόσο δεν του επιβλήθηκε ποινή σ' αυτές τις κατηγορίες. Στην υπόθεση **Βαρδάκη**, πιο πάνω, που αναφέρθηκε το Δικαστήριο, τονίστηκαν τα εξής:

«Η εμφάνιση ενώπιον των Δικαστηρίων υποθέσεων που αφορούν σε πολύ μεγάλες ποσότητες ναρκωτικών τα τελευταία χρόνια, δεν πρέπει να οδηγήσει στην υποβάθμιση της σοβαρότητας των υποθέσεων με μικρότερες ποσότητες. Αντίθετα, αναδεικνύεται το τεράστιο πρόβλημα και η ανάγκη καταπολέμησης της διάδοσης των ναρκωτικών σε κάθε της έκφανση.

Ωστόσο, η αγωνία των Δικαστηρίων για επίτευξη του πιο πάνω σκοπού δεν πρέπει να παρασύρει στην επιβολή ποινών που εκφεύγουν του μέτρου που η νομολογία έχει καθιερώσει...»

Τα γεγονότα της **Βαρδάκη** διαφοροποιούνται από την παρούσα, όμως παραμένει η αρχή ότι η σοβαρότητα των αδικημάτων που αφορούν σε ναρκωτικά δεν πρέπει να υποβαθμίζεται όταν η ποσότητα των ναρκωτικών δεν είναι μεγάλη, όπως εν προκειμένω. Ιδιαίτερα, όταν από τα γεγονότα προκύπτει το στοιχείο της προμήθειας ναρκωτικών σε άλλα πρόσωπα.

Σημειώνουμε ότι το πρωτόδικο Δικαστήριο για το αδίκημα της κατοχής της κοκαΐνης των 7,42 γρ., όπου η μέγιστη ποινή φυλάκισης που προβλέπεται από το Νόμο είναι 12 έτη, επέβαλε ποινή φυλάκισης 12 μηνών, ενώ, για το αδίκημα της κατοχής με

σκοπό την προμήθεια των 33,69 γρ. κάνναβης, όπου η μέγιστη ποινή φυλάκισης που προβλέπεται είναι δια βίου, επέβαλε μικρότερη ποινή, 10 μηνών, χωρίς να δώσει οποιαδήποτε εξήγηση για την προσέγγισή του αυτή. Παρατηρείται, επίσης, ότι δεν επιβλήθηκε ποινή στις υπόλοιπες κατηγορίες και, ιδιαίτερα, στην κατηγορία της κατοχής με σκοπό την προμήθεια των 7,29 γρ. κοκαΐνης και της προμήθειας άγνωστης ποσότητας ναρκωτικών ουσιών σε άλλα πρόσωπα. Το ζήτημα, όμως, δεν θα μπορούσε να μας απασχολήσει περαιτέρω στα πλαίσια της παρούσας έφεσης.

Περιοριζόμαστε, συνεπώς, στις επιβληθείσες στις δύο κατηγορίες ποινές. Ο εφεσείων διέπραξε τα αδικήματα στην ηλικία των 18 ετών και του επιβλήθηκε ποινή μετά από σχεδόν 5 χρόνια. Η πάροδος μεγάλου χρονικού διαστήματος από τη διάπραξη των αδικημάτων λαμβάνεται υπόψη ως μετριαστικός παράγοντας. Σχετικό είναι το πιο κάτω απόσπασμα από την *Haris Memic v. Δημοκρατίας* (2014) 2 AAD 276:

«Εντούτοις, όπως διαπιστώνεται, το Κακουργιοδικείο προσέδωσε στην καθυστέρηση η οποία υπήρξε από τη διάπραξη του αδικήματος μέχρι την επιβολή της ποινής σχετική σημασία, αναγνωρίζοντας ότι αυτή αφορούσε, ούτως ή άλλως, σε «ένα αντικειμενικό δεδομένο», όπως ορθά την χαρακτήρισε. Κατ' αυτόν τον τρόπο, το Κακουργιοδικείο έλαβε υπόψη την πάγια, πλέον, θέση της νομολογίας ότι, κατά την εξέταση του υπό

αναφορά παράγοντα, συνεκτιμάται ο χρόνος που παρέρχεται από τη διάπραξη του αδικήματος μέχρι την επιβολή της ποινής, ώστε το ύψος της επιβληθησομένης ποινής να αντανακλά την ωφελιμότητα της τιμωρίας, ως μέτρου αποτροπής ή/και αναμόρφωσης του παραβάτη, (βλ. **Γενικός Εισαγγελέας ν. Αβρααμίδη (1993) 2 Α.Α.Δ. 355** και **Γενικός Εισαγγελέας της Δημοκρατίας ν. Παύλου Αραμπίδη, Ποινική Έφεση Αρ. 110/2011, 5.12.2013**). Συγχρόνως, όπου υπάρχει καθυστέρηση, όπως εδώ, δεν πρέπει να παραβλέπεται και η υποκειμενική πτυχή, η οποία αφορά σε τυχόν αλλαγές που μπορεί να έχουν επέλθει, στο μεταξύ, στις προσωπικές συνθήκες ενός κατηγορουμένου και πιθανόν να δικαιολογούν την επιβολή μιας πιο επεικούς ποινής, (βλ. **Γενικός Εισαγγελέας ν. Πεγειώτη κ.ά. (2001) 2 Α.Α.Δ. 617** και **Βασιλείου ν. Δημοκρατίας (2002) 2 Α.Α.Δ. 104**). Σε σχέση με την τελευταία αυτήν πτυχή, δεν τέθηκε θέμα».

Στην προκείμενη περίπτωση, η καθυστέρηση αποκτά ιδιαίτερη σημασία ενόψει της ηλικίας του εφεσείοντα κατά το χρόνο διάπραξης των αδικημάτων και στις αλλαγές που έχουν επέλθει στις προσωπικές του περιστάσεις, όπως έχουν καταγραφεί πιο πάνω, συμπεριλαμβανομένης της απεξάρτησής του από τα ναρκωτικά.

Το πρωτόδικο Δικαστήριο, στη βάση του **Άρθρου 30(4)** του **Νόμου**, έλαβε υπόψη προς όφελος του εφεσείοντα τη μικρή ποσότητα ναρκωτικών, το νεαρό της ηλικίας του, την εξάρτησή του από τα ναρκωτικά που τον οδήγησε στη διάπραξη των αδικημάτων και τη μεταμέλεια που επέδειξε στη συνέχεια, μέσω της απεξάρτησής του. Θεώρησε δε ως επιβαρυντικό παράγοντα ότι

αυτός λειτουργούσε με τον πρώην συγκατηγορούμενό του ως ομάδα, προμηθεύοντας ναρκωτικά σε τρίτα πρόσωπα.

Η ποινή που επιβλήθηκε στην 3^η κατηγορία της κατοχής κρίνουμε ότι ήταν, υπό τις περιστάσεις, έκδηλα υπερβολική και τη μειώνουμε σε 7 μήνες φυλάκιση. Δεν βλέπουμε λόγο, όμως, να επέμβουμε στο ύψος της ποινής που επιβλήθηκε στην 7^η κατηγορία, της κατοχής με σκοπό τη προμήθεια κάνναβης. Ούτε θεωρούμε ότι παραβιάζεται η αρχή της ισότητας, γιατί επέβαλε και στον πρώην συγκατηγορούμενό του την ίδια ποινή. Και οι δύο ενεργούσαν ως ομάδα και μαζί κατείχαν τα ναρκωτικά, ανεξαρτήτως του ότι αυτά βρέθηκαν στην οικία του πρώην συγκατηγορούμενού του. Και οι δύο πέτυχαν απεξάρτηση από τα ναρκωτικά, έστω και εάν για τον πρώην συγκατηγορούμενο ο συνήγορός του δεν αναφέρθηκε στο πρόγραμμα που ακολούθησε. Ο εφεσείων ήταν μικρότερος σε ηλικία και παραδέχθηκε ενοχή σε προγενέστερο στάδιο, όμως, στην περίπτωση του λήφθηκε υπόψη ακόμα μία υπόθεση. Περαιτέρω, ο συγκατηγορούμενός του δεν αντιμετώπισε κατηγορία κατοχής με σκοπό τη προμήθεια της κοκαΐνης. Ως εκ των ανωτέρω, δεν διαπιστώνουμε, παραβίαση της αρχής της ισότητας.

Η αναστολή εκτέλεσης των ποινών που επιβλήθηκαν προβλημάτισε το πρωτόδικο Δικαστήριο, το οποίο, όμως, έκρινε ότι, λόγω της σοβαρότητας των αδικημάτων που διαπράχθηκαν και της ανάγκης αποτροπής και αφού έλαβε υπόψη την εν γένει εγκληματική συμπεριφορά των κατηγορουμένων, αποφάσισε να μην αναστείλει τις ποινές.

Το Άρθρο 3(2) του περί της Υφ' Όρου Αναστολής της Εκτελέσεως Ποινής Φυλάκισης εις Ωρισμένας Περιπτώσεις Νόμο Ν.95/72, όπως τροποποιήθηκε, προνοεί ότι:

«Το Δικαστήριο διατάσσει την αναστολή εκτέλεσης της ποινής φυλάκισης, αν αυτό δικαιολογείται από το σύνολο των περιστάσεων της υπόθεσης και τα προσωπικά περιστατικά του κατηγορουμένου».

Εν προκειμένω, συνέτρεχαν παράγοντες που συνηγορούσαν υπέρ της αναστολής των ποινών. Ο εφεσείων, λευκού ποινικού μητρώου και χρήστης ναρκωτικών, μετά τη σύλληψή του, ακολούθησε αυστηρό πρόγραμμα απεξάρτησης με επιτυχή κατάληξη, δείχνοντας έμπρακτα τη μεταμέλειά του. Σημειώνεται πως και στην έκθεση της Αγίας Σκέπτης που τέθηκε ενώπιον του πρωτόδικου Δικαστηρίου

γινόταν αναφορά στις επιπτώσεις που θα είχε τυχόν φυλάκιση του στην υγιά του πορεία. Αυτά, σε συνδυασμό με το ότι τα αδικήματα διαπράχθηκαν όταν αυτός ήταν 18 ετών, ενώ η ποινή επιβλήθηκε μετά από σχεδόν πέντε χρόνια και, αφού στο μεταξύ πέτυχε απεξάρτηση από τα ναρκωτικά και υπέστη σοβαρό τραυματισμό, με αποτέλεσμα να απωλέσει το 90% της όρασης του αριστερού του ματιού, συνηγορούσαν υπέρ της αναστολής της ποινής φυλάκισης που του επιβλήθηκε.

Το πρωτόδικο Δικαστήριο δεν συνάρτησε την καθυστέρηση με την ηλικία του εφεσείοντα, αναφερόμενο σε αυτή γενικά. Κατά τη διάπραξη των αδικημάτων, ο εφεσείων είχε μόλις ενηλικιωθεί. Η καθυστέρηση στην παρούσα υπόθεση είχε μία όλως ιδιαίτερη βαρύτητα που το πρωτόδικο Δικαστήριο δεν διέκρινε. Αυτός ο επιμέρους παράγοντας διαφοροποιεί την ενώπιόν μας υπόθεση από άλλες του είδους που δυνατό να παρουσιάζουν ανάλογη καθυστέρηση.

Με τα δεδομένα, όπως τα σημειώσαμε πιο πάνω, η διακριτική ευχέρεια του Δικαστηρίου θα έπρεπε να είχε ασκηθεί υπέρ της αναστολής. Δεδομένου ότι ο εφεσείων έχει εκτίσει μέρος της

επιβληθείσας ποινής, θεωρούμε ορθό, γι' αυτό και μόνο το λόγο, όπως μειώσουμε την επιβληθείσα 10μηνη ποινή φυλάκισης κατά τρεις μήνες, δυνατότητα που παρέχεται από τη νομολογία (*N. Mavros and Others v. The Police (1975) 2 CLR 171*, *Κωνσταντίνου v. Αστυνομίας (2009) 2 ΑΑΔ 583* και *Χριστοδούλου v. Αστυνομίας (2010) 2 ΑΑΔ-22*).

Οι ποινές φυλάκισης των 12 μηνών στην 3^η κατηγορία και 10 μηνών στην 7^η κατηγορία παραμερίζονται και αντικαθίστανται με συντρέχουσες ποινές φυλάκισης 7 μηνών αντίστοιχα, η έκτιση των οποίων αναστέλλεται με βάση τον προαναφερθέντα Νόμο, για περίοδο τριών χρόνων από σήμερα.

Η έφεση επιτυγχάνει ως ανωτέρω.

ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ, Δ.

ΜΑΛΑΧΤΟΣ, Δ.

ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ, Δ.